Узвишени и Свемогући Аллах, објавио је: „А они који не суде према ономе што је Аллах објавио, они су неверници.“

Од Ибн Аббаса, нека је Аллах задовољан њима, преноси се да је рекао: Узвишени и Свемогући Аллах, објавио је: „А они који не суде према ономе што је Аллах објавио, они су неверници.“ (Ел-Маида, 44) „они су прави насилници.“ (Ел-Маида, 45) „они су велики грешници.“ (Ел-Маида, 47) Ибн Аббас, нека је Аллах задовољан њиме, је рекао да је Аллах објавио ове ајете за две јеврејске племенске групе. Једна је, у доба незнабожаца, потчињавала другу, па су се договориле и пристале да, за сваког убијеног из једне племенске групе, плати друга одређену крвну накнаду од 50 мерних јединица за убијеног из моћне групе, и 100 јединица за убијеног из слабије. Тај договор је трајао све док Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, није дошао у Медину. Обе племенске групе су се покориле доласку Посланика. У том тренутку Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, још није изашао и није их приморао на договор, јер је био у миру. Тада је слабија група убила једног човека из моћне групе, па је јака група послала слабијој: „Пошаљите нам 100 мерних јединица.“ Слабија група је одговорила: „Да ли је икада било да су две суседне заједнице једне вере и истог порекла, у истом граду, а да је крвна накнада за једне половина друге? Ми смо вам ово дали само из неправде и притиска, али када је дошао Мухаммед, нећемо вам то дати.“ Ова ситуација готово је довела до рата између две групе. На крају су пристали да Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, буде арбитар међу њима. Моћна група је тада рекла: „Заиста, Мухаммед нам неће дати ни половину онога што смо ми добили од вас. Истина је, нисмо им дали ово, сем из неправде и надмоћности према њима.“ Потом су слали Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, људе да га питају за његово мишљење: „Ако нам да оно што желимо, прихватамо одлуку, а ако не, одбијамо.“ Послали су такође људе из редова лицемера да обавесте Посланика о њиховом мишљењу. Када је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, дошао, Узвишени Аллах га је обавестио о свему и о њиховим намерама. Тада је Узвишени Аллах објавио: „О, Посланиче, нека те не жалости то што брзо неверство испољавају они који устима својим говоре: ‘Вјерујемо!’“ (Ел-Маида, 41) „А ко не суди по ономе што је Аллах објавио, они су непослушни.“ (Ел-Маида, 47) Он додаје да је ова објава заиста означавала обе племенске групе, јер је Узвишени Аллах управо њих имао на уму.

[رواه أحمد] [حسن]

Међу Јеврејима Медине била су племена Бену Курејза и Бену Надир. Једно од њих је било покорило друго у доба незнабожаца (преисламског незнања) и надвладало га. Стога су се сагласили и споразумели да је крварина за сваког убијеног из слабије

групе, моћна група ће платити крвну накнаду од 50 јединица, док ће за сваког убијеног из моћне групе слабија плаћати двоструко, 100 јединица (весек), при чему једна јединица (весек) износи 60 са'а. Тако су били све док Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, није стигао у Медину као досељеник. Оба племена су се покорила његовом доласку, иако он, нека је Аллахов благослов и мир на њега, у то време још није извојевао победу над својим непријатељима, нити их принудио на послушност, јер је то било на самом почетку хиџре (пресељења), у време уговора о миру. Па је слабија група убила једног од јачих, те посла јача страна слабијој: „Пошаљите нам стотину товара као што је био договор!“ На то рече слабија: „Да ли је икада било да два племена исте вере и истог порекла, из истог места, а да је крвна накнада за једне половина друге?! Ми смо вам то дали само због вашег насиља према нама и из страха од вас. Али, пошто је Мухаммед дошао, то вам никада нећемо дати!“ Замало да избије рат међу њима, али се затим договорише да посланика Мухаммеда, нека је Аллахов благослов и мир на њега, узму за судију међу њима. Потом се јача група замисли и рече: „Тако нам Аллаха, Мухаммед вам неће дати дупло већу крварину од онога што ће дати њима од вас. И заиста, нисмо им то давали осим због нашег насиља и надмоћи над њима. Зато пошаљите Мухаммеду, нека је Аллахов благослов и мир на њега, тајно некога да вам донесе његово мишљење. Ако вам да оно што желите, прихватићете га за судију, а ако вам не да оно што желите, оставите га и немојте га узети за судију међу собом. Потом су тајно послали Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, лицемере да га питају за његово мишљење: „Ако нам да оно што желимо, прихватамо одлуку, а ако не, одбијамо.“ Када су дошли код Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, Узвишени Аллах објави Објаву и обавести Свога Посланика о целој ситуацији и о њиховим намерама. Тада је Узвишени Аллах објавио ајете поглавља Ел-Маиде, почевши од речи: „О, Посланиче, нека те не жалости то што брзо неверство испољавају они који устима својим говоре: ‘Верујемо!’“ (Ел-Маида, 41) Па све до Његових речи: „... а они који не суде по ономе што је Аллах објавио – то су велики грешници.“ (Ел-Маида: 47) Потом је Ибн Аббас, нека је Аллах задовољан њима, рекао: „Тако ми Аллаха, управо о њима двојици су објављене речи Узвишеног: ‘А они који не суде по ономе што је Аллах објавио — то су, заиста, неверници.’“ (Ел-Маида, 44) „...то су, заиста, насилници.“ (Ел-Маида, 45) „...то су велики грешници.“ (Ел-Маида, 47) Управо на њих двојицу је мислио Узвишени Аллах.

http://www.sunnah.global/hadeeth/sr/show/65300